

dagen door de Regeering ingediende voorstellen tot herziening van het 1ste, 2de en 3de Boek van het W. v. Sr., waarin de invoering der voorwaardelijke veroordeeling zoo onschuldig, bijna zoetvoerig, bepleit wordt. O. a. aldus: »Eene theoretische bedenking tegen de voorwaardelijke veroordeeling is deze, dat door het wegblijven der straf het misdrijf niet wordt geboet. Men vergeet daarbij echter, dat het leed dat den schuldige door het veroordeelend vonnis wordt aangedaan, meestal waar men niet te doen heeft met hoosdoeners van aanleg of gewoonte, veel intenser is dan het verblijf in de gevangenis. Het is eene krenking van de ieder mensch aangeboren schaamte, een ontnemen van de achting zijner medemenschen, waaraan hij als maatschappelijk wezen behoefte heeft. Het uitspreken van het vonnis geeft reeds zonder het bijkomende fysieke leed een groot moreel leed, en dit te dragen is, met behoud van de beste drijfveeren des menschen, eene waarachtige boete, een prikkel tot berouw, een middel tot verzoening met die zedelijke orde die de schuldige had verstoord.» (*Bijlagen*, 1900—1901. n°. 100. 3. bl. 13)

De voorwaardelijke veroordeeling wordt hier zelfs in zeer antiek of klassiek kleed gehuld. Met *boeten*, en *berouw*, en *zedelijke orde*.

Wat zullen onze moderne criminalisten doen? Wellicht zwijgen, wetende dat dit alles vrij onschadelijk apparaat is; zelfs niet ongeschikt om het door hen gewenschte instituut te laten binnenglijden.

²⁵⁰⁾ T. a. p., bl. 5.

²⁵¹⁾ Zoo Janka in zijne *Grundlagen der Strafschuld*, bl. 46: »im Innern steckt immer das alle Erbstück der Mutter Natur, der sinnliche Reiz.« Aangehaald bij Schmidt, t. a. p., bl. 69 noot 3.

In gelijken trant Mr. Vorstman, *Begrijpen en Vergeven* (1899), bl. 19, alwaar het heet, dat »van den delinkwent verzoening te eischen.... eigenlijk neêrkomt op de zucht naar wraak,« enz..

²⁵²⁾ *Verhandlungen des Einundzwanzigsten Deutschen Juristentages*, Bd. I (1890), bl. 247, 249, 250.

²⁵³⁾ *Voorwaardelijke veroordeeling — und kein Ende* in het *W. v. h. R.*, n°. 5918. Seuffert zelve kent de eer der volkomen overwinning, waarin men tegenover elkaar jubelt, aan de *Intern. krim. Ver.* toe. Zij heeft, dus verklaarde hij op hare vergadering te Christiania, »den Vergeltungsgedanken allmählig bis in die hinterste Ecke treten lassen.« (Zie Merkel, *Zweckgedanke*, bl. 5) Dan ziet men haar niet meer, of wellicht in wat vreemden vorm.

²⁵⁴⁾ De bestrijding van Seuffert door Merkel (t. a. p., bl. 4/5) komt mij niet voldoende voor, hoezeer ik beaam wat hij over het onjuiste van de voorstelling zegt.

²⁵⁵⁾ *Mitt. der Int. krim. Ver.*, dl. VI, bl. 387.

²⁵⁶⁾ T. a. p., bl. 44.

²⁵⁷⁾ Zie hierover Proal, t. a. p., bl. 404/05.